

Стаття 6. Державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову.

Конституція України.

Житомирщина: здобутки вдасться помножити

Житомирщина — одна з найбільших областей України, об'єднує понад 100 національностей, має багату історію, культуру та природу.

Через територію Житомирщини проходить найдовший шлях — Королівський. Це Батьківщина Сергія Корольова, Лесі Українки, Святослава Ріхтера та Олега Ольжича.

За останні 30 років Житомирщина разом із всією Україною пройшла великий шлях реформ. Серед останніх і найуспішніших, на моє особисте переконання, — реформа децентралізації, яка дала змогу оптимізувати органи місцевого самоврядування у менш кількісний та більш якісний склад.

За час втілення реформи Житомирщина незмінно очолювала загальний рейтинг регіонів щодо формування спроможних громад. Створено 12 міських, 22 селищні та 32 сільські ради у складі 66 об'єднаних територіальних громад, 56% з яких мають високий рівень спроможності. Кількість місцевих рад зменшилась на 566 одиниць. 23 райони області було реформовано у 4: Житомирський, Бердичівський, Коростенський, Новоград-Волинський.

На сьогодні Житомирщина являє собою розвинутий аграрно-індустріальний регіон України. Господарські суб'єкти області здійснюють зовнішньоторговельну діяльність з партнерами різних країн.

У надрах області сконцентровано понад 85% усіх загальнодержавних запасів кварцитів, апатитів, лабрадоритів і габро. Житомирщина забезпечує потреби України та країн зарубіжжя в титановому концентраті. На території регіону розташовані одні з найвідоміших у державі каолінових родовищ, а наш Головинський кар'єр є одним із найважливіших об'єктів держави у видобувній галузі.

Промисловість Житомирщини сьогодні — потужна галузь економіки. А сама боргу регіону із заробітної плати, що утворився внаслідок скорочення виробництва і банкрутства підприємств у кризовий період, починаючи з 1997-го, зменшилась на 86%, або у 7 разів.

Цьогоріч ми відзначали 35-ті роковини Чорнобильської трагедії. Житомирщина належить до регіонів, які найбільше постраждали від аварії на Чорнобильській атомній станції, оскільки значна частина її території опинилася в зоні підвищеного радіоактивного забруднення.

Водночас за період 1991—2021 років на Житомирщині було створено понад 100 об'єктів природно-заповідного фонду загальною площею приблизно 100 тис. га. За цей час площа природно-заповідного фонду Житомирської області збільшилась майже у 3,5 раза.

За роки Незалежності стрімко розвинулася медицина області. Створено Центр мікрохірургії ока; Центр крові; запрацювала Житомирська міська станція швидкої допомоги; завершено 16-річне будівництво консультативно-діагностичної поліклініки обласної клінічної лікарні ім. О. Ф. Гербачевського; відкрито Центр соціальної реабілітації для дітей з інвалідністю; обласний перинатальний центр; центр екстреної медичної допомоги та медицини катастроф; сучасний кардіохірургічний центр та найсучасніший Центр вертебрології та реабілітації, на базі якого згодом запрацював Дім ветерана.

Медики області вперше провели складну операцію зі стентування стовбура лівої вінцевої артерії, оперативне втручання на відкритому серці в умовах штучного кровообігу із зупинкою серцевої діяльності та унікальну операцію на серці — септальну абеляцію.

За час впровадження медичної реформи на Житомирщині вже побудували 50 амбулаторій, вони оснащені сучасними меблями та обладнанням. До кінця року загалом запрацюють 200 амбулаторій.

У зв'язку із епідемією коронавірусу відкрито ПЛР-лабораторії у Житомирі та Коростені.

На жаль, останні 7 років на сході країни триває війна, і наша область дуже болюче відчуває її наслідки. Славетні 95-та окрема десантно-штурмова бригада, 30-та окрема механізована бригада ім. князя Костянтина Острозького, 26-та окрема артилерійська бригада імені генерала-хорунжого Романа Дашкевича, тисячі добровольців та волонтерів стоять на захисті Незалежності та Соборності України.

Соціальний захист наших захисників — один із пріоритетів області. Покращити житлові умови за рахунок бюджетних програм вдалось 83 родинам загиблих учасників

У нашій області проживають 11065 матерів-героїнь. Таке почесне звання багатодітним жінкам було присвоєно за період 2004—2021 років.

Окреме місце у розбудові Житомирщини посідає розвиток культури. За 30 літ в області організовано майже півсотні фестивалів; відкрито Житомирський обласний літературний музей; запроваджено Всеукраїнську премію ім. Івана Огієнка; краєзнавчу премію ім. Миколи Костриці; програму видання книжок «Соціально значуща література»; елемент нематеріальної культурної спадщини «Бортництво» внесено до Національного переліку НКС, що слугує самоідентифікації регіону; втілено Міжнародний проект «BAL-ZAKFEST», який став заходом співпраці у галузі культури трьох країн: Франції, України та Польщі; Житомирському музею космонавтики присвоєно статус «Національний».

3477 об'єктів культурної спадщини налічуються на Житомирщині, 14 з них мають національне значення.

Особлива увага розвитку туризму на Житомирщині почала приділятися протягом останніх років. Сьогодні в області функціонують три туристичні інформаційні центри: у Бердичеві та Коростені — міські туристичні інформаційні центри і Житомирський обласний ТІЦ у Житомирі. Незабаром ще два туристичні центри з'являться в Новограді-Волинському та Олевську.

Розроблена Стратегія розвитку туризму до 2030 року, започатковано щорічну Всеукраїнську туристичну виставку «ZT-EXPO» та Всеукраїнський туристичний марш-тур «Коло України».

За кошти обласного бюджету промарковано п'ять обласних туристичних маршрутів. Встановлено 40 інформаційних табличок на туристичних об'єктах. На них міститься текстова інформація про об'єкт українською, англійською мовами та шрифтом Брайля і QR-код з посиланням на аудіогід.

Також розпочалася робота над облаштуванням інформаційних електронних терміналів. Перший уже встановлено в одному з туристичних магнітів області — Національному музеї космонавтики імені С. П. Корольова.

Уперше за роки Незалежності у 2020-му Житомирщина посіла 4-те місце серед усіх регіонів України за відвідуванням внутрішніми туристами.

26 разів звучав гімн України на честь перемог спортсменів Житомирщини на чемпіонатах світу (12 золотих нагод, 41 срібна та 25 бронзових), 39 — на чемпіонатах Європи (22 «золота», 34 «срібла» та 21 «бронза»).

За період Незалежності України 16 спортсменів Житомирщини брали участь у Олімпійських іграх, а триатлоністка Юлія Єлістратова була учасницею одразу трьох літніх Олімпіад — у Пекіно, Ріо-де-Жанейро і Токіо.

За останні 30 років на новий високий рівень вийшли команди з ігрових видів спорту. Відроджено футбольний клуб «Полісся», який наразі грає у Першій лізі. Вперше в історії Житомирщини у 2020-му чоловіча волейбольна команда «Житичі» завойовала Кубок України.

У закладах фізичної культури та спорту області підготовлено 12 заслужених майстрів спорту України, 45 майстрів спорту України міжнародного класу, 428 майстрів спорту України.

Я вже 10-й голова, який очолює Житомирську обласну раду за часи Незалежності України. Переконаний, що за наступні 5 років нам вдасться значно помножити здобутки Житомирщини: підняти економіку, розвинути медицину, популяризувати туризм та зберегти культуру.

Володимир ФЕДОРЕНКО,
голова Житомирської обласної ради.

Основа для майбуття

Передумови відновлення незалежності України значною мірою формувалися на Житомирщині. Обласний центр став епіцентром подій, які дістали назву «Житомирський прорив». У березні 1989 року місто поринуло у хвилю мітингів. Люди вимагали демократизації суспільства, критикували монополію КПРС і тоталітаризм як форму політичного режиму в СРСР.

Обласний центр відзначався високою національною свідомістю. Саме тому ще за понад рік до відновлення незалежності України, 13 червня 1990-го, над Житомирською міською радою було офіційно встановлено синьожовтий прапор. З початком страйку студентів у жовтні 1990 року житомирська молодь, зокрема члени Ордена українських скаутгвардійців, приєднались до протестувальників. А коли 19 серпня 1991-го була здійснена спроба державного перевороту, виконком і депутати Житомирської міської ради вранці наступного дня висловили рішучий протест діям путчистів і проголосували більшістю складу за рішення не підтримувати наказів ДКНС. Така тверда позиція стала вагомим внеском у перемогу над заколотниками.

Житомирщина однією з перших почала налагоджувати міжнародну співпрацю з країнами Західної Європи 1992 року в обласному центрі відбулася виставка «Контакт — Україна» з метою подальших комерційних зв'язків з ФРН. Житомирське підприємство «Екта-Пром» з 1992-го вперше в Європі розпочало випускати плазмові відеоекрани великих розмірів. Серед їхньої продукції — табло системи «Рада» у Верховній Раді України, а для трансляції фінального матчу Ліги чемпіонів у Геттерборзі 2011 року — найбільший у світі 3D LED-телевізор.

Житомирське підприємство «Євроголд» є найбільшим у Європі виробником прасувальних дощок, а також дошок для серфінгу. А ПАТ «Житомирський маслозавод «Рудь» є володарем багатьох міжнародних нагород; кожна третя пачка морозива в Україні виготовлена на цьому підприємстві. Значну питому частину у загальноукраїнському вимірі становить продукція заводу «Житомирські ласощі», а також ПАТ «Україна» панчішної фабрики. ПАТ «Малинська паперова фабрика — Вайдман» випускає папір промислового призначення — від найтоншого в Україні конденсаторного до електроізоляційного, цигаркового і стрічок для касових апаратів. Тут, у Малині, розміщена також єдина в Україні банкнотна фабрика.

Значні досягнення Житомирщини в галузі культури. Найбільших успіхів у різних міжнародних конкурсах досягла житомирська хорова капела «Орея» завдяки керівнику Олександрові Вацеку. За період незалежності вони здобули сім Гран-прі та понад 20 перших місць на міжнародних конкурсах. Найбільш відомим дитячим мистецьким колективом є зразковий академічний хореографічний ансамбль «Сонечко» (керівники — Михайло і Тетяна Гузуни). Житомирський обласний драматичний театр і Житомирський ляльковий театр отримали звання академічних. Також минулого року Президент України Володимир Зеленський присвоїв статус «Національний» музею космонавтики ім. С. П. Корольова.

Тому Житомирщина впродовж 30 років Незалежності плекає вітчизняну еліту, розвиває і примножує власні досягнення та посідає гідне місце серед усіх регіонів нашої держави.

Віталій БУНІЧКО,
голова Житомирської облдержадміністрації.

ФОТОФАКТ

21 січня 1990 року живий ланцюг завдовжки майже 800 кілометрів із кількох мільйонів українців з'єднав Івано-Франківськ, Стрий, Львів, Тернопіль, Рівне, Житомир і Київ. Ця масова акція стала маніфестацією незалежницьких устремлінь українців та провісником падіння СРСР. У Житомирі ланцюг єднання переріз у масовий мітинг на стадіоні «Спартак» (на знімку), в якому взяли участь понад 10 тисяч мешканців міста.

Фото з сайту
Державного архіву Житомирської області.

Хода нескорених

Початок

Житомирське Полісся за вільну Україну боролось протягом століть, розпочинаючи ще від віщого Олега (він похований в Овручі), котрий мстився нерозумним хозарам за спалені поліські села. Саме в нашому краї стоять чотири із найдавніших міст держави: Коростень, Овруч, Радомишль, Житомир... Хто зна, чи була б нині Україна, якби їх жителі не захищали від татар та інших племен свою землю, мову, церкву.

А потім була козацька доба. В селі Паволоч, неподалік містечка Попільні, зародився Паволоцький полк — одне з найпотужніших, найдосвідченіших і найкваліфікованіших об'єднань Війська Запорозького. В селі й досі збереглися спогади про те, що в Паволоч сім разів приїздив і жив тут Богдан Хмельницький. Бували тут і Мазепа, і Пилип Орлик, та й інші — не було гетьмана, який би хоч раз не навідався в Паволоч. Про це тепер нагадують десятки пам'яток і пам'ятників. Ще й досі люди люблять брати воду з Богданової криниці в центрі села — бо й Хмельницький любив її пити, така вона чиста й цілюща.

Хто зна, може, справедливості й законності юного Пилипа Орлика навчили не тільки запорозькі козаки, а й трудари звичайного поліського села, де жила кохана дівчина?..

Інші спроби

Другою спробою — після козацької доби — відновити незалежність України стала жовтнева революція. Поки більшовики воювали з царською владою, в Києві утворилася Українська Народна Республіка, котра невдовзі злилася із Західноукраїнською, об'єднавши територію від Харкова до Львова та Ужгорода. Тоді багато українських героїв породило і житомирська земля.

Одні з найвідоміших — отамани Соколовські,

котрі мешкали в селі Горбулів неподалік містечка Черняхів.

Глава родини, Тимофій Соколовський, був нащадком давнього козацького роду з Черкащини, від Холодного Яру. Мати, Ядвіга, — зі шляхетної польської родини.

Ще в 1917 році, коли революції ще не було, але цар уже відмовився від влади, родині вдалося перетворити Горбулівське училище на українську гімназію.

Та комуністична влада втрачати Україну не хотіла. Радянське військо заходило в села, відбирало все, вбивало непокірних.

Звісно ж, патріотична українська інтелігенція з таким змиритися не могла. Соколовські організували військо, котре відбиравало в червоноармійців забране в селян майно і повертало його господарям.

Першим таке українське військо очолював Олексій Соколовський. Він мав лише 18 років, але був військовим прапорщиком за освітою. «Потрібно тримати Україну», — сказав він, і під цей лозунг стали 300 жителів навколишніх сіл.

Друга світова війна не могла не розбудити патріотичного духу на Поліссі, не посяяти надію на утворення своєї держави. В одному з таких масивів і виникла вільна українська республіка із центром у містечку Олевську.

Олевська республіка проіснувала лише кілька місяців: від серпня до середини листопада 1941 року. Але зробити за цей час вдалося багато. Селянам повернули землю, відібрану колись у колгосп. Почали відроджувати підірвані при відступі радянських військ промислові підприємства.

Відбудували поруйновану Свято-Миколаївську церкву, споруджено ще в 1564-му. Запрацювали українські школи, бібліотеки, залізничний рух, телефон, телеграф, пошта... Про це часто згадують земляки, збираючись 15 вересня на річницю «Поліської Січі» до Олевська: саме того дня в

Мітинг борців за незалежність України, що відбувся біля могили повстанців Коліївщини у селі Кодня Житомирського району, березень 1990 року.

1941-му патріоти склали тут присягу на вірність Україні.

...Останній бій воїнів УПА з радянськими солдатами на Житомирщині відбувся в 1955 році біля села Сушки Коростенського району. Сили були нерівні, але патріоти вирішили загинути, але не здаватися. Криків на території нашої області були десятки...

Сьогодні

Так протягом століть, незважаючи на те, що спочатку російська імперська влада, а потім радянська українських патріотів називала зрадниками, націоналістами і знищувала їх, боротьба за незалежну Україну тривала. І коли в 1975-му в місті Гельсінкі уряди 33 держав Європи, Сполучених Штатів та Канади підписали акт безпеки та співробітництва, українські патріоти знову взяли до праці.

Житомирщина — одна з перших областей України, що утворила відділення Гельсінської спілки.

Олександр Батанов, секретар обласної організації Української Гельсінської спілки, згадує:

— Житомирська філія Гельсінської спілки виникла 16 липня 1989 року завдяки зусиллям Василя Овсієнка. До осередку тоді входили приблизно 10 чоловік.

Збиралися і планували свої дії — виховання молоді, ознайомлення широкій масі земляків із багатьма фактами історії, як-то: репресії, Голодомор, Базарська трагедія та інші, що їх довго приховувала радянська пропаганда. Збиралися часто, але щоразу в іншому місці: в скверах, гуртожитках, приватних помешканнях, бібліотеках, в обласній організації Спілки письменників України. Брали участь в усіх патріотичних та політичних акціях, що проводили в Житомирі та області.

21 січня 1990 року відбувся ланцюг єднання, коли пліч-о-пліч стала вся Україна від Києва до Львова, нагадавши сучасникам про Акт Злуки Української Народної Республіки та Західноукраїнської Народної Республіки. Житомирська область була одним із найактивніших учасників цього дійства. Тоді у регіоні самовіддано працювали майже 2,5 тисячі рухівців та членів Гельсінської спілки. Підтримувало їх багато патріотів.

В'ячеслав Дехтєвський, секретар обласної організації Народного руху України, згадує:

— Підняти синьо-жовтий прапор над будівлею обласної ради 22 квітня 1990 року першими наважилися юнаки зі Спілки незалежної української

молоді Дубовик та Корнійчук із села Високе під Черняхом. Але спроба виявилася невдалою. Прапор ще до ранку міліція зняла, а Володі Дубовику довелося два роки відсидіти в Архангельській в'язниці.

Але питання синьо-жовтого прапора зі свого порядку денного патріоти не зняли.

Житомир був не єдиним містом в області, охопленим патріотичним поривом: через місяць-два синьо-жовті прапори підняли в 12 із тодішніх 23 районів області.

Що далі?

Отже, 30 років Україна є незалежною державою на карті світу. Але за незалежність вона платить кров'ю своїх найкращих синів і досі — починаючи з київського Майдану, з Героїв Небесної Сотні і продовжуючи героями АТО/ООС.

Щоб здобути незалежність України, патріоти протягом століть терпіли знущання і заслання, платили життям. Наразі свою державу маємо. Що робити тепер, щоб тут виховувати патріотів і дати їм дорогу до влади?..

Людмила НАТИКАЧ,
заслужений журналіст
України.

Фото з сайту Державного архіву Житомирської області.

Підприємство внесене до списку потенційних постачальників високозахисних паперів багатьох країн.

Заслуговує на увагу на підприємстві й комплексна система безпеки, що спрямована на гарантування схоронності в процесі виготовлення, перероблення, зберігання та відпуску продукції замовнику.

Не тільки папероробне обладнання, а й комплекс очисних споруд на фабриці — найсучасніші. Результативно впроваджується програма з ефективної заміни шкідливих компонентів виробництва паперу; ведеться робота щодо надання паперу біоцидних властивостей.

Команда професіоналів, яка працює на фабриці, прагне постійно інновацій, поглиблює фахову освіту, безперервно вдосконалює технології, шукає і застосовує нові види захисту. Фабрика, котра наступного року відзначитиме своє 25-ліття, і в майбутньому буде здатна виготовляти в стилі терміни необхідні обсяги якісної і високотехнологічної продукції, що радуватиме споживачів своєю ексклюзивністю.

Богдан ЛІСОВСЬКИЙ,
Фото автора.

ХРОНІКА

Початок 1989 року — «Житомирська весна» на хвилі горбачовської перебудови з багатотисячними мітингами і національно-демократичним піднесенням перед першими частково вільними виборами народних депутатів СРСР 26 березня 1989 р.

21 січня 1990 року — через Житомирщину пройшов «живий ланцюг», приурочений до 71-ї річниці Акту Злуки УНР та ЗУНР. Ланцюг єднання переріс у масовий мітинг на стадіоні «Спартак», у якому взяла участь понад 10 тисяч житомирян.

Березень 1990 року — на виборах до Житомирської міської ради перемогу здобули національно-демократичні сили (Громадянський фронт сприяння перебудові, Народний рух України, Українська Гельсінська спілка тощо); комуністи опинилися у меншості.

24 травня 1990 року — Житомирська міська рада ухвалила рішення дозволити на території міста державним і громадським органам, підприємствам, установам і організаціям використання одночасно з діючою державною (радянською) української національної символіки — синьо-жовтого прапора і тризуба — та виконання національного гімну «Ще не вмерла України».

13 червня 1990 року — Житомир став четвертим обласним центром і першим містом у Наддніпрянській Україні, де над будівлею міської ради встановили синьо-жовтий прапор.

22 січня 1991 року — перші в історії міста Загальноміські збори зі святкування Дня проголошення в 1918 році незалежності Української Народної Республіки та Дня Соборності України.

20 серпня 1991 року — Житомирська міська рада першою в Україні провела надзвичайну сесію на другий день перевороту ДКНС (ГКЧП) і засудила ДКНС як антиконституційний, злочинний путч КПРС проти власного народу. Виконком міськради попередив усіх посадових осіб у місті про кримінальну відповідальність за виконання рішень ДКНС і спрямував телеграму Борису Єльцину з підтримкою його боротьби проти військової хунти. На площі Корольова перед міськрадою відбувся мітинг проти ДКНС, який вів народний депутат України Яків Зайко, майбутній Герой Небесної Сотні.

26 серпня 1991 року — виконком Житомирської міськради прийняв рішення про припинення діяльності КПРС на території Житомира.

Вересень 1991 року — бердичівлянин Лесь Мальований оголосив голодовку з вимогою негайного підняття українського національного прапора над міською радою, демонтажу пам'ятників Леніну і Котовському, перейменування вулиць і площ, передачі віруючим костелу і кляштору, вшанування жертв комуністичного режиму.

11 жовтня 1991 року — Житомирська міськрада однією з перших в Україні розпочала процес декомунізації топонімів прийняттям постанови про повернення історичних назв вулицям і площам міста.

1 грудня 1991 року — 95,06% мешканців області, які взяли участь у Всеукраїнському референдумі, висловилися на підтримку незалежності нашої держави.

1 лютого 1993 року — наказом міністра оборони України формування 95-го Навчального центру підготовки молодших спеціалістів аеромобільних військ перемістили у місто Житомир на 4606-ту базу зберігання озброєння та техніки ППО. Згодом 95-й Навчальний центр було реорганізовано в 95-ту окрему аеромобільну бригаду, а Житомир став столицею Десантно-штурмових військ ЗСУ.

2 серпня 1996 року — на Фабриці банкнотного паперу НБУ в Малині виготовили перший український папір для української гривні.

3 березня 2006 року — у Коростені відкрили пам'ятний знак на честь затвердження у 1918-му у цьому місті герба УНР — тризуба, який став основою для сучасного малого Державного герба України.

21 лютого 2014 року — під час Революції Гідності у Житомирі поклали пам'ятник Леніну. На його місці до Дня Незалежності встановлять 50-метровий прапор.

Колиска нашої валюти

Невід'ємний атрибут незалежності кожної держави — її національна валюта, яка є основою створення стабільної грошової системи країни. Історія української гривні нерозривно пов'язана з Фабрикою банкнотного паперу, розташованою у місті Малині на Житомирщині. Нині на цьому унікальному підприємстві, яке очолює Василь Іщенко, виготовляють банкнотний папір для всіх номіналів національної валюти, папір для паспортів, чекових книжок, лікарняних листів, акцизних марок, квитки та цілий спектр бланків цінних паперів.

У 1992—1993 роках Національний банк України розпочав роботу щодо створення власної виробничої бази для виготовлення банкнотного паперу і друкування банкнот гривні.

12 серпня 1992-го Кабмін підписав субконтракт із Державним поліграфічним інститутом Італії та фірмою «FABRIANO» на виготовлення і постачання сучасного технологічного устаткування для виробництва 2100 тонн банкнотного паперу на рік.

Упродовж 1994—1995 рр. збудували основні корпуси та комунікації фабрики, а вже в четвертому кварталі 1995-го — червні 1996-го українські фахівці разом з італійськими спеціалістами здійснили монтаж технологічного обладнання.

2 серпня 1996 року отримали перший папір. І хоча він ще не мав водя-

ного знака, але то була перша практика виготовлення паперу з бавовни шляхом послідовних технологічних перетворень. Зразки цього паперу спеціалісти фабрики зберігають, як реліквію.

7 жовтня 1996-го вперше виготовили папір з водяними знаками. А у лютому 1997 року першу промислово партію паперу відправили споживачу.

1 квітня 1997-го відбулося офіційне відкриття фабрики, на яке завітав колишній Президент України Леонід Кучма. Бував на фабриці й ще один Президент України — Віктор Ющенко.

У 2003-му на фабриці почали розробляти й впроваджувати принципово новий дизайн паперу для сучасного ряду банкнот гривні. Також цього року відбулась міжнародна сертифікація системи менеджменту якості.

Нині завдяки сучасній круглосіткової папероробної машини Фабрика банкнотного паперу виготовляє 3900 тонн банкнотного паперу захищеного паперу на рік. Виконуючи замовлення низки провідних іноземних компаній, ФБП Банкнотно-монетного двору НБУ вже поставила майже 10000 тонн паперу.

Успіхи фабрики зумовлені насамперед застосуванням сучасного обладнання та використанням передових сучасних технологій. Технологія поєднує в собі багатий іспанський досвід щодо очистки бавовни, високу ефективність турбостатів

для варіння бавовни з Італії, вишуканість швейцарського розмелювального обладнання із Франції, Італії, Англії, Фінляндії. А використанню автоматизованої системи управління папероробною машиною Yokogawa в поєднанні з унікальною системою контролю якості паперу ставить підприємство за священнією в один ряд зі світовими лідерами цієї галузі.

Збалансоване застосування можливостей сучасної технології елементів захисту розширює коло замовників Фабрики банкнотного паперу та географію замовлень.